

Ղ.ԱՂԱՅԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՊԵՏԶՐԱՆ

38/0

2011-05

ՀԱՋԱՐՈՍ ԱՂԱՅԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵԼԺՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՊԵՏՐԱՑ
ՀԼԿՑԵՍ ԿԿ ԿԻՑ ՄԱՆԿԱԴԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲԱԺԻՆ
ՅԵՐԵՎԱՆ 1988

- 6 FEB 2013

6459

Պատ. խմբագիր՝ Ռ. Զարյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ան. Գառնապետյան
Սրբազրիչ՝ Թ. Հովակիմյան

891.995 պ.

Ա-44

ԹՈՂՆԻԿՆԵՐ

ԱՂՈՒՆԱԿ

ՂՈՒ — ղՈՒ — ղՈՒ,
Ս — ղՈՒ — ղՈՒ,
ՆԱԿ, ՆԱԿ
Ա — ղՈՒ ՆԱԿ,
ԹՐՈՈՈ...

1689

38

Ֆլադիսլավ լիպաշև Կ. — 4703 Հրատ 1250.

Պատվեր 1080 Տիրած 4000

Թուղթ. 62x94 Տպարարական 112 մամ.

Մեկ մամ. 30720 նիշ հեղինակային 1 մամ.

Հանձնված և արտադրության 20 սեպտեմբերի 37 թ.

Ստորագրված և տպագրության 37 դեկտ. 1937

Գինը 50 Կ.

Պետական տպարան, Երևան, Լենինի փող 63

ԿԱԶԱՂԱԿ

Չան — չան — չան,
Կա — չան — չան,
Ղանկ — ղանկ,
Կա — չա — ղանկ,
Թը՛ռռռ...

Ծ Ի Տ Ի Կ

Ծիտ եմ, ծիտ եմ, ծըվըլում եմ,
Ճի՛րկ, ճի՛րկ, ճի՛րկ,
Վոստոստոստում եմ, թռչկոտում եմ,
Տի՛րկ, տի՛րկ, տի՛րկ,
Արի, թեվիկ,
Արի, փետրիկ,
Վոր յես դառնամ
Փոքրիկ ծիտիկ:
Փոքրիկ ծիտիկ
Պիծիկ միծիկ
Թը՛ռռռ...

Ա Ք Ա Ղ Ա Ղ

Աքաղաղը կանչում է,
— Ծուլրուղու,
Ղու — զու — զո՛ւ,
Պառավ նանը զարթնում է,
— Տա — տա — տա՛ն,
Պա — պա — պա՛ն...

Աքլար, ինչո՞ւ կանչեցիր,
ինչո՞ւ նանին զարթեցրիր,
Ա՛խ դու — դո՛ւ,
Ա՛յ ջու — ջո՛ւ:

Ա՛յ նանի, ջա՛ն նանի,
Մեզ մի վեր կացնի,
Թող մի քիչ ել մնանք,
Քնից լավ կշտանանք:

Աքլարը շուտ է կանչում,
Աքլարը քեզ է խաբում,
Աքլա՛ր, ինչո՞ւ կանչեցիր,
ինչո՞ւ նանին զարթեցրիր,
Ա՛խ դու — դո՛ւ
Ա՛յ ջու — ջու...

Ա Ր Ե Գ Ա Կ

Արև-արև, յեկ, յեկ,
Զիզի քարին վեր յեկ.
Սե-սե ամպեր, հեռացեք
Արևին ճանպա տըվեք:

Թողեք դա գա մեզ մոտ
Դրա լույսին ենք կարոտ.
Կարմիր արև, յեկ, յեկ,
Նախշուն քարին վեր յեկ:

Արևն հաղթեց ամպերին,
Շողքը ձգեց սարերին,
Զիզի քարը տես, տես,
Պսպրդում է փոսկու պես:

Սիրուն արև, մի՛շտ յեկ,
Զիզի քարին վեր յեկ:

ԾԻՏԸ ՅԵՎ ԲԱԶԵՆ

Ծիտը ծառին ծվվելում է —

— Ծիվ, ծիվ, ծիվ.

Բազեն գլխին պտըտվում է —

— Վո՛ւյ, վո՛ւյ, վո՛ւյ...

Ծիտը լռեց, ծիտը վախեց —

— Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ...

Բազե, թը՛ռռ, բազե թը՛ռռ —

— Հա՛յ, հա՛յ, հա՛յ...

Բազեն թռավ,

Բազեն փախավ,

Խոնչ լավ ելավ

— Հե — հե — հե...

Ծիտիկ, միտիկ, պիծիկ միծ

Պրապրոտուրիկ, չըպըտուրիկ,

Դու լավ պրծար չար բազեյի

Սուր ճանկերից, հա՛ — հա՛ — հա՛...

ԱՌԱՎՈՏԸ ԳՅՈՒՂՈՒՄ

Արեգակը դուրս է յեկել

Պսպրդալով,

Շողքը հերթից ներս է ընկել

Շողշողալով.

Ծիտը ծառին կշկշում է

Ծըվըլալով,

Չորումն առուն քըչքըչում է

Վըշվըշալով.

Ծույլ աղայի քունն է տարել

Խըմփալով.

Տրեխները շունն է տարել

Մըմըռալով:

Ճ Ա Խ Ա Ր Ա Կ

Մանիր, մանիր, իմ ճախարակ,
Մանիր սիպտակ մալանչներ,
Մանիր թելեր հաստ ու բարակ,
Վոր յես հոգամ իմ ցավեր:

Ձեթ եմ ածել ականջներդ,
Նոր շինել եմ շրտրվիկ,
Դեհ, շուտ շարժիր լայն թևերդ
Վոստեր շինիր սրբուլիկ:

Մանիր, մանիր, իմ ճախարակ,
Լիսեռնիկդ պտրտիր,
Մանիր թելեր հաստ ու բարակ
Իլիկիդ վրա փաթաթիր:

Տիգրանիկս գուլպա չունի,
Հանդ ե գնում վոտաբաց,
Գաբրիելս չուխա չունի,
Միշտ անում ե սուգ ու լաց:

Մանիր, մանիր, իմ ճախարակ,
Մանիր սիպտակ փաթիլներ,
Մանիր թելեր հաստ ու բարակ,
Վոր յես հոգամ իմ ցավեր:

Ջրվալ չունենք, չաթու չունենք,
Վոչ սամոտեն, վոչ պարան,

Այսպես աղքատ դեռ յեղած չենք,
Կտրվել ե ամեն բան:

Դեռ հարս եյի, վոր գործեցի
Քանի կարպետ, խալիչա,
Բայց դրանցից շուտ զրկվեցի,
Հիմա չունեմ մի քեչա:

Կարմիր ոլլա յերբ սևացավ
Յեվ պարտք մնաց՝ թեև քիչ,
Պարտատիրոջ սիրտն ել սևացավ
Յեկավ տարավ ամեն ինչ:

Մանիր, մանիր, իմ ճախարակ,
Մանիր սիպտակ քուլաներ,
Մանիր թելեր հաստ ու բարակ,
Վոր յես հոգամ իմ ցավեր:

ՏԱՎԱՐԱԾԻ ՃԱՇԸ

Մի խամ տափարած,
Բափական քաղցած,
Աղբրի մոտ նստած,
Ուտում եր չոր հաց:

— Յամաք մի ուտիլ,
Ասաց ընկերը:

— Բա ինչով ուտեմ,
Ուրիշ բան չունեմ:

— Դանակով, յեղբայր, դանակով...

— «Այդ լավ ասացիր.
Դանակով կտրեմ,
Ջրումը թրջեմ,
Ել ցամաք չուտեմ»...

ՀՈՎՎԻ ԱՆԿՈՂԵՆԸ

Սաղի լանջն ե մահճակալ...
Չեչոտ քարը՝ գլխակալ.
Մի հին կարպետ ուտերին,
Այս ե հովվի անկողին:

Յերբ անձրև ե կաթկաթում,
Յեվ կարպետը թրխկթրխկում,
Հովիվն անուշ քնի մեջ
Քաղցրը յերազ ե տեսնում:

Յեվ խնդում, ծիծաղում.
Ուխա՛յ, ուխա՛յ, սիրուն հովիվ
Քունդ անուշ...

ԶԱՂԱՑՊԱՆԻ ՔՈՒՆԸ

Ֆերեք-չորս հատ ջաղացաքար,
Կարգով շարված պտըտվում են,
Իրենց ահեղ գոռգոռոցով
Ամբողջ շենքը դղրդղում են:

Չանչախների չրխկչրխկոցից
Մարդի ականջ խլանում է,
Իսկ ջաղացպանն ալրաթաթախ,
Ոտը քունն ընկած խռորմփում է:

Բայց ջաղացը յեթե հանկարծ
Կտրե ձայնը, լռե, սառչի,
Ինչպես մի թունդ թնդանոթից՝
Ջաղացպանը վեր կըթռչի...

ՊԱՌԱՎԻ ՇՈՐԹԸ

Ձյուն եր գալիս փաթիլ-փաթիլ
Հետն ել անձրև կաթիլ-կաթիլ,
Այս միջոցին մի պառավ կին
Հորթ եր փնտռում դաշտի միջին:

Կովը յեկավ տավարիցը,
Կուրծ ու ծրծեր կաթով լիքը.
«Հորթուկս ուր ե», նա բառաչեց,
Խեղճ պառավին լացացրեց:

Մինչդեռ այսպես պառավ ու կով
Վողբում եյին լաց ու կոծով,
Հանկարծ լավեց մի բարակ ձայն,
Կովն իմացավ, փոր հորթն է այն:

Կովը վաղեց բառաչելով,
Պառամն յետքից արեքտընքալով,
Կորած հորթը մորը գտավ,
Լիք ծրծերը բերանն առավ:

Ծրծեց բոլոր կաթն ու տոզեց,
Տանախկնոջը բան չըթողեց.
Բայց պառավը այս անգամին
Սիրով ներեց չար հորթուկին:

ՀԱՁՎՈՐՆԵՐ

Ահա յեկավ խոտ հարողը,
Ուսին զրած գերանդին,
Բոլոր խոտը սա հարել է,
Բան չի թողել մեր հանդին:

— Այ խոտ հարող, ասա տեսներք,
Դու ինչպես ես խոտ հարում,
— Այսպես ահա, լավ նայեցեք,
Յես այսպես եմ խոտ հարում —
Հի՛պ, հո՛պ,
Հի՛պ, հո՛պ:

— Ախ, ե՛նչ լավ է, յեկ սովորենք
Մենք ել այսպես խոտ հարենք —
Հի՛պ, հո՛պ,
Հի՛պ, հո՛պ:

Ահա յեկավ մեր հնձողը,
Ձեռքին փայտե մատնոցներ
Պատրաստել է սուր մանգաղը,
Պետք է հնձի մեր արտեր:

— Հնձող յեղբայր, ասա տեսներք,
Դու ինչպես ես հուճճ անում:

Այսպես ահա, լավ նայեցեք,
Յես այսպես եմ հուճճ անում —
Հի՛պ, հո՛պ, հե՛պ,
Հի՛պ, հո՛պ, հե՛պ:

— Ախ, ի՛նչ լավ է, յեկ սովորենք,
Մենք ել այսպես հուճճ անենք,
Հի՛պ, հո՛պ, հե՛պ,
Հի՛պ, հո՛պ, հե՛պ:

1689
38

Ա Ր Ե Վ

Արև, արև, դու մեզանից
Յերբ հեռացար դեպ հարավ,
Չմեռն յեկավ և ամեն ինչ
Հափշտակեց ու տարավ:

Սիրուն արև, ել մի գնար,
Մեզ մի թողնիր քեզ կարոտ,
Քեզ կըպատվենք, քեզ կըգովենք
Միշտ, իրիկուն, առավոտ:

Վորքան գոհ ենք, վոր դու բերիր
Գարնան անուշ յեղանակ,
Ա՛խ, յերանի գարուն լինի
Տարին բոլոր ժամանակ:

Տես, թե ինչպես փթըթել են
Ծառ ու ծաղիկ, կանաչ խոտ,
Տես թե ինչպես տարածվել և
Ամենայն տեղ անուշ հոտ:

Քեզ են գովում թռչնիկները
Իրանց քաղցը դալալով,
Հովիվը իր մեղմ սրինգով,
Հոտաղն անուշ հոլովով:

Չե, արև ջան, ել չըգնաս,
Ել չըթողնես մեզ կարոտ,
Գնա քնիր գիշերները,
Առավոտը յեկ մեզ մոտ:

Մ Ա Ն Ո Ւ Շ Ա Կ

Սիրուն մանուշակ, ինչո՞ւ յես թողմեր,
Կապույտ աչիկներդ ինչո՞ւ յես փակել,
Քեզ ո՞վ նեղացրեց, ո՞վ վատ բան ասեց,
Քո անուշ հոտովդ ո՞վ չը գմայլվեց:

— Սիրուն մանուկներ, դուք ինձ սիրեցեք,
Իմ ծաղիկներից փնջեր կապեցեք,
Բայց կոշտ ձեռներից, կոպիտ ճանկերից
Ինձ չազատեցիք, չըպահպանեցիք:

Քնքույշ սրտերը շուտ են կոտրվում,
Քնքույշ ծաղիկները շուտ են թառամում.
Քանի վոր անխիղճ մարդիկ կըլինեն,
Յերկար չեմ ապրիլ յես այս աշխարհում:

ԼՈՒՍՆԱՅԱԶ

— Հայրիկ, ինչո՞ւ մեր Բողաբը
Միշտ հաչում է լուսնի վրան,
Մի՞թե պայծառ լուսնիակը
Մեկ փնաս է տալիս նրան:

— Վհչ, փորդյակ իմ, փոչ թե փնաս,
Այլ լույս, միայն լույս է տալիս,
Իսկ շանն՝ իբրև գայլի ցեղի՝
Լույս գիշերը գուր չի գալիս:

Բայց լուսինը խոմ չըզխան՞,
Վոր իր վրա հաչողներ կան, —
Նա լուռ ու մունջ՝ բակ բոլորած՝
Շարունակում է իր ճամպան:

«Մենք ել, փորդյակ, լուսնի նման
Պետք է լույս տանք մութ աշխարհին,
Յեւ համարենք, թե չենք լսում
Մեզ վրա գուր հաչողներին»:

ԳԻՆԸ 60 Կ.

170

6459

Դ. ԱԳԱՅԱՆ
ՏԻՒՒՄՈՒՄ
ԴԻՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ԳԻՅԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԻՅԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

891.99Կ.
Q-44